

Quin valor!

Sovint sentim frases com ara «Si seràs pallassol!» o «Si serà ignorant!», que no ens acaben de fer el pes. Creiem, efectivament, que es pot afirmar que la legitimitat d'aquestes oracions és més que dubtosa. Sense pensar-nos-hi gaire, les refaríem d'aquesta manera tan simple: Que n'ets, de pallassol! Que n'és, d'ignorant! I si en volíem remarcar encara més el to ponderatiu, el verb arribar ens podria ajudar a emfasitzar-les: Que n'arribes a ser, de pallassol! Que n'arriba a ser, d'ignorant!

El desenvolupament que el castellà ha fet de l'ús del temps futur dels verbs per a l'expressió de la probabilitat —«Serán las nueve» equivalent a Deuen ser les nou— sembla fer-se extensiu també a l'expressió d'altres idees o nocions, com ara la ponderació (sovint, en aquest cas, precedit —el verb en futur— pel terme conjuncional «si») o la sorpresa, no sempre destriables les unes de les altres. Per això ha de resultar difícil i arriscat intentar establir o formular unes esquemes comparatius o d'equivalències una mica segurs. Pensem en una frase com ara «Será posible!» —pronunciada també en to interrogatiu— que va començar a usar-se profusament ara deu fer cosa de vint anys en el castellà parlat als barris baixos de Barcelona, d'on es va anar infiltrant en el llenguatge d'altres capes de la societat i es va adaptar al català, que ha estat utilitzada expressant una certa diversitat de significacions: la sorpresa indignada, el dubte, l'estupor, la incredulitat, etc. Si ens aturem, en canvi, a escorcollar la fraseologia típicament catalana, viem que frases d'aquest caire són usualment resoltes amb la intervenció de les formes exclamatives que l'quin (quina, quins, quines). Ex.: Quina bestiesa! Quines coses de dir! Que pesat! Que en són, de banaus! Que n'arriben a tenir, de por! Notem: Quin valor! en lloc de «Si tindrà valor!».